

Klub stretávajúci sa v Sivákovej vilke

Hoci som sa od chvíle, keď som začal vnímať svet okolo seba, stával obľúbencom čias, keď sa ešte aj u nás stavali hrady a zámky, minulosť Prievidze ma nezaujala. Vďaka rodičom som dostal do vienka vzťah k Slovensku, no rok po roku mi cez naše mnohé cesty bola vždy bližšia minulosť obcí mimo nášho regiónu. Vždy, keď sme sa vrátili naspäť do mesta, zdalo sa mi, že tu nie je takmer nič, čo by som komukoľvek u nás ukázal. Neustále ma sprevádzal pocit hnevu na všetkých tých, ktorí zapríčinili, že z Prievidze zmizlo pôvodné staré centrum, mnohé domy pýšiace sa honosnejším, či malebnejším koloritom nahradili modernejšie, no pre mňa tak chladné bytovky a činžiaky. Naše mesto sa mi jednoducho zdalo historicky nezaujímavé. Zmena však nastala minulý rok, keď som sa dozvedel o Klube priateľov histórie Prievidze, spoznal jedného z jeho zakladateľov, Jána Saba a prijal pozvanie zúčastniť sa klubových stretnutí. A tak som sa v jeden januárový podvečer prvýkrát stretol v pôvabnej vile bývalého ministra školstva pána Siváka s hŕstkou zaujímavých ľudí, ktorých vzťah k nášmu mestu a jeho minulosti je natoľko silný, že svoj čas venujú šíreniu informácií o jeho histórii. Rozhovory o zaujímavých témach, spomienky na staré časy a nahliadnutie do rôznych pútavých dokumentov ma oslovili natoľko, že som sa rozhodol prísť aj druhýkrát. A hoci mojich účasť na stretnutiach Klubu doteraz nie je veľa, môžem povedať, že atmosféra, ktorá ma v tejto dobovej vilke oslovila, zapríčinila do veľkej miery môj rodiaci sa záujem o prievidzskú históriu. Zbieranie informácií a štúdium tejto tematiky sa mi postupne stali záľubou a každým ďalším prečítaným článkom a novým zistením sa mi aj minulosť Prievidze stáva bližšou, pútavejšou. Iné je aj moje vnímanie viacerých miest, ulíc, budov, ktoré som si predtým poriadne ani nevšimol, no teraz sa mi stávajú niečím konkrétnejším a keď okolo nich prechádzam, môžem si akosi hmatateľnejšie predstaviť život, ktorým tieto miesta dýchali. Vďaka každej aktivite, ktorú Klub uskutočňuje, či už ide o publikačnú činnosť, osádzanie pamätných tabúľ, alebo akýkoľvek spôsob pripomínania a oživovania dávnych čias môžeme prechovávať úctu k tomu, čo už bolo, čo už nevrátime a neovplyvníme. Preto som rád, že po boku tých, ktorí ho zakladali, či za roky jeho existencie navštívili, som mohol aj ja „ochutnať“ z jeho atmosféry.

Pavol Schmidt (1980)